

се графа у него, но черна обвнвка покриваше златния му надписъ. . .

Речитѣ се свършиха, музиката се готвѣше да засвири, когато графа като посочи съ ржка, попита стоящия до него полковникъ: „Кое е това траурно знаме“? Знаменосецътъ, схваналъ въпроса му, се изстъпи малко напредъ, поздигна знамето и нѣколко гласа извикаха: „Македонското! Македонското!“ Хиляди гласа подеха това като ехо: „Графе, Македония плаче! . . . Македония днесъ цѣла е въ трауръ!“ . . .

Музиката засвири руския химнъ; всички съ свалени шапки благоговейно слушаха. Графа стоеше неподвижно, като унесенъ, и по старческото лице на ветерана се хлѣзнаха две едри сълзи..

София, октомврий 1902 год.